

Från pvgt's barndom

Skjutning med 20 mm pvg m/42 nedanför 200-metersvallen på Eskilstuna Skytteförenings bana i stadsdelen Odlaren - första delen av 40-talet.

Ovanstående bild visar kapten Sten Stenmo skytt, fanjunkare Erik Larsson laddare. Erik Larsson var fanjunkare från I14 – född 1895 samt tillträdde tjänsten som skottställningsunderofficer vid Gevärshuset 1934. Fanjunkare Larsson var en eminent kpistskytt, under många år E:a skytteförenings ”allt i allo” samt skjutbanechef.

Tekniska försök, skottställning samt leveransprovskjutningar genomfördes regelmässigt på Odlarbanan. Skottställarna var mycket duktiga skyttar och fritidssysselsättningen för många var just skytte. Otaliga var de segrar vilka hemfördes av GF o. dess skyttar – epitetet 110-poängarna gavs – förutom skottställarna så fanns det ett helt ”koppel” duktiga faktorer, främst på gevär. När det fanns tid över på arbetsdagen så improviserades stundom småtävlingar och då med de vapen som fanns – precisionsskjutning enkelskott med ksp m/36 mot ”bonntavlan” på 300 meter tillhörde den kanske populäraste grenen – en gren där författaren till dessa rader regelbundet deltog i. Det var lätt att skjuta 100-poängare med 36:an.

Från tidigaste skjutbanear – dvs 1900-talets första decennium avtecknades en särdeles hög o. vacker gran mot himlen i riktning något till höger om 600-metersvallen – ungefär vid pilen bilden nedan.

”Pvgt” var ett precisionsvapen. Många provriktningar genomfördes mot gran-
toppen, många var kommentarerna. Avståndet var väl också ungefär 6 a´ 700 m
– riktning Römossen (fortfarande finns några granar kvar – nu som då, traktens
högsta, kontrollerat av ff i juli detta nådens år 2021). En vacker sommardag –
en fredag eftermiddag skreds till verket – det gällde att passa på - fanjunkarn var
på tjänsteresa till Rosersberg (dåvarande InfSS) och skulle vara åter i tjänst
följande vecka. Tre skott sköts! Vid tredje skottet vek sig toppen! – ” jaa, sa en
av de gamla skottställarna ” - Birger - ” dä va möe bättre än tabellspridningen -
dä va ju bara tur eller otur hur man nu ser det – skottet skulle ju någonstans gå
fram men vi kunde ju aldrig i vår blekaste fantasi tro att det skulle gå! ” ” Det
här var ju ett klart brott mot alla regelverk och säkerhetsbestämmelser – för dä
va ju en kanonprojektil som vi sköt iväg ” sade min sagesman (den aktuelle
skytten) på 1990-talet.- ” Dä blev några nervösa dagar – så kom då måndagen –
lika strålande sommarväder som veckan tidigare - och med måndagen också
fanjunkarn – vi stod inne i skjuthuset när han kom släntrades över skjutvallen,
stannandes upp och lät blicken flyga över det gröna havet av skog – och så
tittade han – han stod absolut still i fem minuter. Han sa inte ett ord till oss på
hela dan. Granen och förehavandet kommenterades överhuvudtaget aldrig. ”

Claes-Göran Ros
reviderad utgåva 20210715